

IN BEELD FOTOGRAFIE

JOYCE DE VRIES (1988)

'Ik ben fotograaf, maker, eigenaar en bedenker van Indos.shop in Rotterdam. Daarnaast ben ik initiator van het Instagram account Indo Zijn, directeur van Stichting Indo Zijn en festivaldirecteur van de Floating Pasar.

Sinds mijn zoektocht staat alles wat ik doe in het teken van het doorgeven van de Indocultuur en het Indische verhaal bekend maken. Fotografie is een belangrijk onderdeel om mensen of voorwerpen zichtbaar te maken. Er wordt op dit moment veel gedaan en gemaakt binnen dit onderwerp en ik vind het persoonlijk heel fijn dat jongeren dit oppakken en hun eigen stem laten horen. Want uiteindelijk zijn zij de toekomst en beslissen zij zelf hoe zij dat verhaal door willen geven.'

TEDDIE ENGELKES (1998)

‘Voor dit werk liet ik mij inspireren door de verhalen van vrouwen uit voormalig Nederlands-Indië, waarin thema’s als identiteit, kracht en zwijgen telkens terugkeerden. Hun verhalen zetten mij aan het denken over wat zichtbaar wordt verteld en wat verborgen blijft.

Voor de foto’s koos ik voor een Javaans masker – dat ik van een reis heb meegenomen – als symbool voor die gelaagdheid; wat we van onszelf tonen en wat we verbergen. In mijn tweeluik staat de overgang centraal van deels verhuld naar volledig zichtbaar. Met dit werk wil ik de kracht van de vrouwen om die gelaagdheid te laten zien, eren. En tegelijk laten zien hoe verleden en identiteit doorwerken in volgende generaties.’

PUCK BUIS (1998)

‘Bij het lezen van de verhalen viel het me op dat ‘het boek’ over Indonesië bij veel families gesloten bleef na aankomst in Nederland. Dit herkende ik ook in mijn eigen familie.

Op de foto zie je mij zitten voor een rijk gepatroneerde batikstof, waarop foto’s van mijn grootouders in Indonesië zijn afgebeeld. Eén foto is van vóór de oorlog en vrolijk, een andere van na de oorlog en strenger. De tijd in Indonesië is moeilijk geweest voor mijn grootouders. Mijn opa heeft in het jap-

penkamp gezeten, terwijl mijn oma en tante buiten het kamp moesten overleven.

Mijn opa en oma hebben ‘het boek’ ook vrij gesloten gehouden, wat ik begrijp, maar het heeft er ook voor gezorgd dat ik met vragen over mijn achtergrond blijf zitten. Dit heb ik geprobeerd te illustreren door voor de batikstof te zitten met mijn ogen dicht. Zo laat ik in deze foto zien hoe ik geen zicht heb op een letterlijk én figuurlijk rijke en complexe achtergrond.’

EMILY KALDENBACH (1999)

‘Mijn eerste foto is een stilleven met een aantal attributen die ik thuis heb zien liggen, en mij doen denken aan mijn Nederlands-Indische oma. Vooral het beeld heb ik op de voorgrond gezet, omdat het mij een rustig maar krachtig gevoel geeft. Dit gevoel herken ik ook in de verhalen over veerkracht en het halen van kracht uit het hier en nu, ondanks het verdrietige en moeilijke verleden. Dit stilleven brengt voor mij de herinneringen samen aan het Indisch-zijn, het vertrek uit Nederlands-Indië en het opnieuw opbouwen van een leven in Nederland.

De tweede foto is een portret van mijn oma aan de linkerkant en een portret van mijzelf aan de rechterkant. Deze foto laat onze gelijkenissen zien, ondanks dat we uit verschillende generaties komen en ieder een ander verhaal en een andere identiteit hebben.’